

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 51.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690039344/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

thi straks forsvandt min dunkle Følgesvend. – Om han fulgte Opfordringen, det kan jeg ikke sige.

Med Bæven – thi jeg vidste nu, hvad jeg udsatte mig for – optog jeg Traaden og sagde, idet jeg lod min Stemmes ydmyge Blidhed formilde de dristige Ord: »Min kære Herre. Om Lucifer har Ret, det ved jeg ikke. Thi Ret er kun, hvor der er Rettergang, og hvo vil sidde til Doms over ham og Gud? Ingen. Men svar mig paa et andet. Hvor kan nogen sige, om ikke een Gang Lucifer faar Sejr og triumferer over den kære Gud? Han er dog saare stærk og klog, en tapper Helt, en mægtig Konge, sikkerlig gavmild mod sine undergivne. Og efter din egen Lære er han jo ogsaa Gud, Vreden i Gud, altsaa Gud. Men hvorfor saa ikkun kalde Kærlighed for Gud? Er Vreden ikke ogsaa et guddommeligt Element? Have vi ikke snarere den vrede Gud, der kæmper med den kærlige? Sværdet imod Korset. Og hvorfor skulde ikke een Gang Sværdet sejre?« Saaledes faldt der Spørgsmaal fra min Tunge, og endnu flere havde alt taget Tankeform i min Hjerne og ønskede sig Talens hørdige Skrud. Men se, i Fødselen døde de, visnede for Teosofens strenge Blik: »Hvorfor og hvorfor? Der er saa mange Hvorfor i Ateistens Hjerne, som der er Myrer i en Myretue. Ja, naturligvis tror Lucifer og hans Kroater, at de kunne tage Himmels Borg med Storm og gøre Englene til deres Friller. Og naturligvis hedder det sig mellem Pludderhoserne, at Gud har ingen Ret, og alt ikkun er Magt mod Magt, saaledes som han har sagt, den Ateist, hvis Lære om Naturens Kamp nu tros mere end Guds Aabenbaring i Evangeliet og i mine Skrifter. Og lidt sandt er der i det. Thi i de elleve Timer virker Gud med Ret, men i den tolvte med Magt; og vi ere netop ved den tolvte Time.«

Men uførtroden vedblev jeg, idet jeg greb ham bønfyldende i Koften: »Ak, vredes ikke. Afbryd min Spørgen med en klar Gendrivelse. Bevis mig, at Lucifer er svagere end Eders Gud!«

Da saa min Mand paa mig med det Blik, hvormed en Slagter vejer Beder, og sagde: »Eet skal jeg bevise Dig, at Du er mellem ham og hans Soldater. Thi denne Spørgelyst er Guds Forargelse, og den Onde indgiver Dig den. Naar vi ses igen, saa sidder Du nede paa de røde Gløder, og da forstaar Du vist mere af min Præken og er lidt mere villig til at sige ja.«

Med et surt Ansigt sagde jeg: »Det er noget haardt, at den, hvis

hele Fejl er at søge Sandhed, skal --» »Jeg har jo forklaret Dig: Det er nødvendigt for Alskabningens Velfærd, at nogle kommer paa det sorte Bræt. Thi ellers var der ingen rigtig Strid. Husk paa, min Søn, det varer kun en Tid. Du maa da kunne indse --» »Indse og ikke indse! Din Teodicé faar straks en hel anden Kulør, naar Du føjer dit: »Gaa ad Helvede til» til. Du har spoleret mig rent Fornøjelsen ved din fortæreflige Teodicé.»

»Det er sandt, min kære Lærling. Der er et Punkt, hvor Kampen bliver munter Spøg for den gode. Men for den onde, den trodsige, spørgelystne bliver denne Spøg bitterlig Alvor. Men nu er det for sent med Dig. Dit Hjerte er forhærdet. En Prædikanter vilde sige: Omvend Dig. Men jeg som Teosof er mere sanddru. Du kan ikke længe omvende Dig. Kun Helvedes Pineild kan omvende Dig. Thi kun i den erholder Du dit Svar paa dette frække Spørgsmaal: Hvem der er stærkest? Se derfor til at faa det bedste ud af dine Dages Rest. Føj ikke flere Synder til de begangne. Tænk flittig over, hvad jeg har sagt Dig, og udvid din Forstand med alskens Kundskab. Det vil altid tjene Dig til Tidsfordriv der, hvor Du kommer hen.»

»Hør, kære Mester. Rent ud sagt, saa bliver din Humor mig alt for saftig, og dit Vids Flamme mig alt for brændende. Jeg sveder alt over hele Kroppen. Følg mig herfra og følg mig til et Sted, hvor Kampen er ej fuldt saa munter en Spøg. Thi jeg har, sandt at sige, ikke Lyst til at erfare mere af din Mund.» Med denne Tale, der var sammenblandet af Uro og Spot og Smiger, som trende Toner ene sig til een Klang, rejste jeg mig og traadte ud af Hytten. Han fulgte mig og ledte mig over Fjældet. Tavse gik vi. Der var en Brod mellem os.

Forunderlige Vandring. Thi som i Drømme vandrede jeg ved Siden af denne kosteklædte Mand, og de Ord, han havde talt: »Se, altid rører Du ved Gud,» syntes ved Trolddom at blive Virkelighed. Jeg ved ej, om jeg gik imellem levende Træer eller Træers Skygger. Jeg ved ej, om jeg traadte paa Jordsmon eller i Drømme gik paa en Drøm. Jeg ved ej, om min egen Hjerne tænkte, eller en anden Stemme flød ind i min Sjæl. Ja, jeg ved ej, om mine egne Øjne saa, eller om ej det gamle Ord blev Sandhed: »Det Øje, hvormed Du skuer Gud, det er det Øje, hvormed din Gud ser Dig.»